

Hamzalija
MUHIĆ

22.11 – 12. 12. 2024.

METAFORE O POJAVLJIVANJU I IŠČEZAVANJU

U mnoštvu individualnih pozicija unutar savremene umjetnosti Hamzalija Muhić je pripadnik one za koju je karakteristična intuitivna, emotivna i ekspresivna, a ne spekulativno-analička artikulacija umjetničkog djela. Njegovi prividno nekomunikativni i naizgled samodovoljni poliptisi, asamblaži ili kolaži - ukratko slike, kriju u suštini mnoštvo simboličkih i složenih struktura. Nijedna predstava na njima nema deskriptivnu ravan, jer je sve u simbolima i metaforama o pojavljivanju i iščezavanju, o promjenjivosti, o problemima krhkosti i trojnosti egzistencije. Ljudsko biće se u njegovom opusu pojavljuje u dva različita aspekta: u prisutnosti i u odsutnosti. Kada je prisutno ili je u vidu piktograma kao na dječijem crtežu ili kao glava bez identiteta koja se nekada pretvara u čistu sjenku, nekad se jedva izdvaja iz podloge kao fantom koji nema ni tvornosti ni težine, kao simbol pojedinca koji se sve više utapa u masi. A o ljudskoj odsutnosti svjedoči čitav fundus - u slike - aplicirane građe. To je zbirka običnih i neobičnih, ponekad bizarnih, ponekad senzibilnih - i u čudan međusobni kontekst dovedenih predmeta koji su nekada imali svoju svrhu i vrijednost, a sada su samo simboli onih kojima su pripadali. Ti predmeti su, kao i ramovi u koje su kadrirani, često grubi, nezgrapni, nečisti, iznošeni i istrošeni, a umjetnikovom intervencijom pomiješani sa drugom materijom - bojom, ljepilom, stolarskim kitom i bitumenom, ponekad i upakovani i uvezani. Ovako prerađeni predmeti zadobijaju impulse nove egzistencije. Formatu slika ili podloga često enformelne provinijencije, na koje su aplicirani, dozvoljavaju Muhiću da ih slaže u horizontalne ili vertikalne poliptihe, zapravo što instiktivno, što racionalno, da ih sastavlja u nove cjeline. U ovakvim cjelinama ima i slika iz kojih se naslućuje da nastale kao plod meditacije, da je na njima autoru bila važnija kontemplativna dimenzija nego neka simbolička koprena. To su slike čiji je prostor sveden na skoro monohromnu plohu, površinu na kojoj će se, možda, odvijati neka predstava, aplicirati neki predmet, upisati brojevi kao simboli svega što teče i prolazi, upisati neka sentenca, citat ili poruka. Da zaključimo - Hamzalija Muhić nastupa sa pozicije potpunog individualca i pozicije čovjeka motivisanog za umjetničko djelovanje iz duboko vlastitih razloga. Njegove slike s egzistencijalnim predznakom i čestim ozračjem tjeskobe djela su u kojima se susreću i intelektualno i instiktivno i duh i emocija, ostvarujući - uz minimum plastične ideje, a sa maksimalnim efektom - sklad kakvim su povezani nebo i zemlja, materija i duh, snaga i krhkost, svjetlo i tama, ljudska svijest i beskraj kosmosa. U suštini, ovo je slikarstvo puno "emocija koje izbijaju iz nespješnog". Slikarstvo unutrašnje nužnosti izgrađeno na jeziku simbola koji se i mogu i ne mogu protumačiti. Upravo onakvih za koje Aniela Jaffe kaže: "Simbol je predmet poznatog svijeta koji sluti nešto nepoznato; to je poznati izraz života i osjećaja neizrecivog"

Meliha Husedžinović

oktobar 2011.

Hamzalija Muhić,

rođen 1960. Sokolac, BiH. Na Akademiji likovnih umjetnosti u Sarajevu diplomirao 1987.godine. Imao više samostalnih i kolektivnih izložbi. Živi i radi u Sarajevu.

Bez naziva, kombinovana tehnika,
53x46 cm, 2016. god.

Bez naziva, kombinovana tehnika,
71x85 cm, 2016. god.

Bez naziva, kombinovana tehnika,
110x130 cm, 2021. god.

Bez naziva, kombinovana tehnika,
100x150 cm, 2021. god.

Bez naziva, ulje na platnu 70x150 cm, 2015. god.

Bez naziva, Kombinovana tehnika, 70x150 cm, 2015. god.

Bez naziva, kombinovana tehnika 70x50 cm, 2017. god.

Bez naziva, Kombinovana tehnika,
84x81 cm, 2017. god

Bez naziva, kombinovana tehnika
84x81 cm, 2017. god